

Wat de rijke man vroeg

Uit: 'De profeet' van Kahlil Gibran, 1926

Er was een rijke man aanwezig. Hij vroeg de profeet om te vertellen over geven.

De profeet dacht even na. 'Je geeft weinig als je iets geeft van je bezit,' begon hij te antwoorden. 'Als je iets van jezelf geeft, pas dan geef je echt. Want wat zijn bezittingen nu helemaal? Het zijn dingen die je bewaart en houdt uit angst dat je ze later een keer nodig hebt.'

'Angst dat je iets nodig zult hebben is erger dan dat je het echt nodig hebt. Als je bijvoorbeeld dorst hebt, dan kun je die lessen door te water drinken. Maar angst voor dorst kun je niet lessen. Dorst is makkelijk op te lossen, maar angst voor dorst niet.'

De profeet was even stil, maar toen geen van de anderen het woord nam, ging hij verder.

'Er zijn mensen die alleen maar iets van hun bezittingen geven om erkenning en dankbaarheid te krijgen. Die mensen geven niet echt.

Er zijn ook mensen die weinig hebben, maar veel geven. Zij geloven in voorspoed in het leven. Hun glas is altijd half vol, nooit half leeg. Angst voor de dag van morgen hebben ze niet.

Er zijn mensen die met blijdschap geven en die blijdschap is hun beloning...'

De profeet keek de rijke man aan.

'Het is goed te geven als iemand er om vraagt, maar het is nog beter om ongevraagd te geven. Dat kan alleen door te begrijpen wat een ander nodig heeft.

Dus wacht niet met geven. Straks ben je dood en is de lol van het geven er alleen nog voor je erfgenamen.'